

ZPRAVODAJ

Ročník 16

obce Poděšín

č. 4/2012

Novinky.

Úvod.

Vážení občané. Poslední číslo Zpravodaje mýtického roku 2012 je venku. Předpovídaný konec světa se opět nekonal a tak můžeme pokračovat s vydáváním našeho tisku i příští rok. První sníh, který letos přišel v předstihu, zase zmizel, ale ten druhý již přinesl pravou zimu. Sněhová kalamita na silnicích, mráz, náledí, častější dopravní nehody a vše, co obvykle zimu provází. Zastupitelé obce vám do nového roku přejí vše nejlepší, pevné zdraví, splnění vašich plánů a hodně životních úspěchů.

J.Dočekal

Co v tomto čísle najdete:

Novinky.....	1
Obecní úřad.....	2
Obec.....	2
O jednom diplomu.....	4
Jak je v Itálii.....	6
Putování po našem okolí – 14. část.....	8
Četnost jmen v Poděšíně.....	11
Mateřská škola.....	12
Jak je v USA – v New Yorku.....	14
Historie.....	16
Koňské příběhy.....	18
Školní kronika – 9. část.....	19
Počasí.....	20

Vítání občánků 2012.

Události.

- 24.11. Hasiči uspořádali ples se skupinou DRING.
- 30.11. V kulturním domě proběhla veřejná schůze.
- 01.12. Narodila se Jana Enderlová č.69.
- 03.12. Dokončena a předána ÚSES.
- 05.12. Ve školce i po vsi chodil Mikuláš s andělem a čerty
- 15.12. Po mrazech a sněžení přišla obleva s deštěm.
- 15.12. Myslivci uspořádali v Poděšíně hon.
- 21.12. Předpovídaný konec světa se nekonal
- 23.12. Po dešti (25mm) byly silnice a cesty jedna ledovatka.
- 24.12. Na Vánoce bylo (+5°C) teplo jako na podzim.
- 28.12. Ve školce proběhlo desáté vítání občánků

Z.Jaroš, J.Dočekal

Obecní úřad.

Usnesení zastupitelstva obce ze dne 2.11.2012.

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

141. Kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání.

Zastupitelstvo obce schvaluje:

142. Ověřovatele zápisu ing. František Rosecký a ing. Jaroslav Dočekal, – 7 hlasů pro.

143. Darovací smlouvu mezi obcí Poděšín jako dárce a Obcí Nížkov jako obdarovaný. Obec Poděšín daruje obci Nížkov 17.500,-Kč. – 6 hlasů pro, 1 se zdržel.

144. Rozpočtové opatření č.3, viz. příloha – 7 hlasů pro.

145. Dodatek ke smlouvě o nakládání s odpadem mezi obcí Poděšín a ODAS Miloslav Odvárka, Žďár n. S. ve kterém se upravuje částka na 68.112,-Kč bez DPH, – 6 hlasů pro, 1 se zdržel.

146. Vedení účetnictví v příspěvkové organizaci Mateřská škola Poděšín ve zjednodušeném rozsahu dle zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví v platném znění počítaje rokem 2013, – 7 hlasů pro.

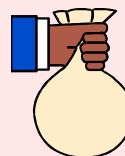
Zastupitelstvo obce neschvaluje:

147. Návrh na zrušení usnesení číslo 91, ze dne 30. 12. 2012. které znělo: „Schvaluje Římskokatolické farnosti v Nížkově sponzorský příspěvek, ve výši 30.000,-Kč., který bude sloužit na opravu krovů a střechy římskokatolické fary v Nížkově.“ – 2 hlasy pro zrušení usnesení, 4 hlasy proti zrušení usnesení, 1 se zdržel.

Z. Jaroš

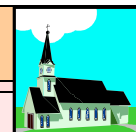
Stav financí k 30. 09. 2012:

- pokladna:	6 254,00 Kč
- bankovní účet:	2 988 790,41 Kč
Celkem:	2 995 044,41 Kč

J. Dočekal

Obec.

FRB.

Upozorňuji občany, že i nadále trvá možnost využít půjčky od obce z fondu rozvoje bydlení (FRB) na opravu, údržbu a zateplení rodinných domů, popřípadě výměny oken apod. Obec půjčuje na čtyřprocentní úrok maximálně 30.000,-Kč., na jednu smlouvu. V případě vyšší potřeby je možné podepsat smlouvy dvě. V minulosti již mnoho občanů tuto výhodnou půjčku využilo ke své spokojenosti. Zájemci se mohou obrátit na starostu obce, který jim vysvětlí podmínky uzavření půjčky.

Z. Jaroš

Oprava fary.

Obecní úřad v Poděšíně daroval na vnitřní opravu fary v Nížkově ve dvou splátkách celkem 60.000,-Kč. Dalších 30.000,-Kč obec věnovala na opravu střechy na faře, která byla již v havarijním stavu. K tomuto účelu jsme ještě věnovali 15m³ dřeva v hodnotě cca 22.500,-Kč.

Z. Jaroš

Počasí. V listopadu nás teplé počasí příjemně naladilo a tak jsme si mysleli, že zima snad ani nepřijde. Opak byl ale pravdou. Hned od prvního prosince začalo mírně mrznout a od Mikuláše mráz přitvrdil a bylo v noci po několik dní více jak -15°C. Naštěstí takovýto krút vydržel jenom 4 dny. Když mráz polevil, začalo pro změnu hustě sněžit. Zlom přišel 15. prosince, kdy přišla obleva a začalo pršet.

Z. Jaroš

Prodej stromů. Obecní úřad vyhlásil 12. listopadu veřejný záměr na prodej sedmi stromů nastojato rostoucích u silnice. V pátek 14. prosince proběhlo při zasedání zastupitelstva obce otevírání obálek a jak všechno dopadlo, ukazuje přiložená tabulka. Barevně označená je vždy nejvyšší nabídka.

Z. Jaroš

Žadatel / strom číslo	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
Enderle Jiří	250	250	200	200	200	100	/
Chalupník Jan	710	/	/	610	510	/	/
Jaroš Jiří	1.165	1.075	301	605	851	955	50
Kosour František	200	200	/	/	/	/	/
Šorf Milan	1.015	460	310	410	460	320	/

Letadla. Náhodou jsem se dozvěděl, že během 2. světové války nouzově přistálo na Samotíně německé letadlo. Další letadlo prý přistálo poblíž obce Sirákov. Prosím tímto občany, kteří si na tyto události pamatují, aby tyto informace doplnili.

Z. Jaroš

Regionální historie. Zájemci o regionální historii mající internet můžou navštívit internetové stránky klubu za historickou Polnou, kde klub prezentuje články, publikace ke stažení, více jak 2.500 fotografií a naskenovaných dobových dokladů a dokumentů, aktuality a zajímavosti z oblasti historie, kultury a osvětové činnosti Polné a Polenska, dále informace o činnosti klubu apod. Toto vše najdete na internetových stránkách: www.kzhp.cz.

Dále, kdo má rád regionální historii, si může zajít do naší knihovny, kde jsou všechna čísla časopisu „Polensko“. To je kulturně historický a vlastivědný sborník Polné a okolí.

Z. Jaroš

Veřejná schůze. V pátek 30. listopadu proběhla v kuchyni kulturního domu veřejná schůze za slabé účasti deseti občanů. Program schůze byl: zahájení, zpráva obecního úřadu, dále diskuse, která se točila především kolem bezpečnosti provozu a dětí u mateřské školy. Padaly návrhy jako nainstalovat cedule „pozor děti“ nebo cedule „30 kilometrů v hodině“, udělat zde jednosměrný provoz nebo zde nainstalovat zpomalovací retardér. Slabá účast občanů na schůzi nás mrzí, protože se neustále setkáváme s tím, že občané jsou krmení nesmysly a lží. Na veřejné schůzi mají možnost se dozvědět pravdu.

Z. Jaroš

Vysoké napětí. Dle zákona č.100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů nám Ministerstvo životního prostředí jako příslušný úřad ve smyslu § 8 odst. 2 zákona zaslalo dokumentaci vlivů záměru „V422 Mírovka – Čebín, - zdvojení stávajícího vedení 400 kV“ na životní prostředí.

Obecní úřad v Poděšíně je dle tohoto zákona povinen umožnit všem občanům, kteří projeví zájem, nahlédnout do této dokumentace.

Proto, kdo má zájem, může zajít v úřední dny na obecní úřad, kde mu bude dokumentace předložena k nahlédnutí.

Z. Jaroš

O jednom diplomu.

Jan Jaroš, narozen 22. dubna 1899, zemřel 15. února 1985 a celý život bydlel v obci Sirákov č.5, obdržel 8. března 1946 diplom tohoto znění.

Tento diplom je udělen

Janu Jarošovi,

jako výraz díků a ocenění pomoci poskytnuté námořníkům, vojákům a zajatcům Britského společenství národů, která jim umožnila uprchnout, nebo se vyhnout zajetí nepřitelem.

1939 – 1945. Podepsán: H. R. ALEXANDER, Polní maršál, vrchní spojenecký velitel středozemní fronty.

Kdo to byl, H. R. Alexander, se dozvídáme v encyklopedickém slovníku, str. 52:

ALEXANDER HEROLD RUPERT,

Hrabě z Tunisu * 1891 - † 1969,

Britský polní maršál:

1941 vrchní velitel v Barmě,

1942 vrchní velitel na Blízkém východě

1942 – 1945 velitel spojeneckých akcí v severní Africe a v Itálii.

Za co si pan Jaroš vysloužil takové vysoké ocenění? To se dovíme z následujícího příběhu:

V roce 1943 šel pan Jaroš na pole tak zvané u Borové, kde pracoval. Asi za jednu hodinu vyšli z lesa dva chlapi a dívali se na něj. Byli od něj asi 300 kroků. On je též pozoroval, co se bude dít. Potom jeden přišel za ním a promluvil německy (Sprechen Sie Deutsch?) rozumíte německy? Pan Jaroš odpověděl: Nerozumím německy, já jsem Čech. To jmenovanému pasovalo, že je Čech. Ten začal špatně lámanou češtinou, zda by je na nějakou dobu neuschoval doma. To jej ovšem zarazilo, neb si myslel, aby to nebyli nějakí špioni, a aby jej nezavedli i s celou rodinou, kam by zrovna nechtěli. Příchodem druhého muže, který česky neuměl, poznal, jak lpí na něm, zdali je zachráněný nebo ne. Tak se jich zeptal, co jsou zač a jak se sem dostali k nám na Českomoravskou vysočinu. Oni mu řekli, že jsou důstojníci Anglických letců a že se dostali při bombardování nad Německem do zajetí, když bylo jejich letadlo sestřeleno, ale ještě mohli nouzově přistát. V zajetí byli Němci, kteří jim pomohli k útěku a sice byli to ti Němci, kteří byli proti Hitlerovi. A stalo se to následovně: Naši čeští lidé byli nasazeni v Německu na práci na zákopech a jiných pracovních úkolech a jednou za určitou dobu dostali dovolenou, což byly pro ně připraveny vozy tak zvané (Arbejterzug) dělnické vozy a ty byli s těmi dělníky posláni do Prahy, kde se potom rozešli ke svým rodinám, kde bydleli. Němci, kteří jim napomáhali, je též dostali do vlaku jako pracující dělníky a tím se dostali až do Prahy, ale tam už byl po nich poprask, kam se tito důstojníci ztratili. Jelikož už jeli od Prahy k Brnu a byla po nich už ve vlaku shánka a musel se každý cestující legitimovat, což oni nemohli, tak mysleli, že musí vyskočit z vlaku za jízdy. Sháněli se, kde je nejbližší zastávka a bylo jim pověřeno, že je to v lese mezi Novými Dvory a Nížkovem, což se jim náramně hodilo a lesy se dostali, tak zvané Řimsama, až k nám, kde se sešli. Nyní mu řekli, že už mu řekl vše, a teď už záleží na něm, co udělá. Pan Jaroš pochopil, co to znamená být na útěku a nepodat jim pomocnou ruku. Ještě se ho zeptal jak je to možné, že je Angličan a umí dost obstojně česky, ať mu to vysvětlí a Angličan řekl: když po roce 1918 se zrodila Československá republika a bylo již v Československu vybudované vojsko, byl poslán jako Anglický vojenský atašé u čs. armády a tím, že se naučil trochu česky. Nyní se pan Jaroš rozhodl, že jim musí pomoci.

Řekl jim, že asi v 10 hodin večer pro ně přijde, že je odveze k nám domů, ať zatím počkají v lese. Angličan mu řekl, že jako spojenecký národ český ať jim dá rukou podání čestné slovo, že je nezkłame. Což udělal. Šel domů a ve stodole jim udělal ve slámě místnost, aby tam mohli spát a měli to trochu prostorný. Potom běžel k Boroví k lesu pro ně. Již mu běželi naproti, a tak je přivedl přes Říhův dvůr domů do stodoly. Měli ohromnou radost, že je nezkłamal. Řekl jim, že nyní záleží na nich, jak se to dál vyvine. Buďto nám to vyjde, vám i jemu s rodinou anebo zahyneme společně, ale, že jim dal jako Čech čestný slovo, tak ho dodrží. Pak se jich zeptal, co bude dál, kam se chtějí dostat. Oni mu řekli, že do Brna, tam jsou lidi, kteří jim budou nápomocni, a když to dopadne, tak se dostanou letadlem do Anglie. Dali mu revolver, kdyby to nevyšlo, musel by to zařídit podle svého. Pan Jaroš věděl, co to znamená. Pak jim řekl, že o stravu nemusí mít starost, tu jim tam bude nosit, což také dělal. Měl je doma ve stodole 9 dní. Ptali se ho, jestli je po nich shánka, že by se potřebovali dostat do Brna vlakem. Pan Jaroš jim řekl, že u něj ve stodole nemůžou zůstat, neboť lidé říkají, že se u nich hodně mluví v noci ve stodole. Tak jim řekl, že je musí odvést do lesa, tam jim bude nosit jídlo, a nebude to tak nápadné, protože tam mají pole. Tím mu byli srozuměný, protože se jednalo jak o ně, tak i o rodinu pana Jaroše. Na odjezd do Brna nebylo ještě pomyslení, neboť ho lidé upozorňovali, že někoho přechovává. Věděl, že jsou lidé v Sirákově čestní, že by ho žádný neudal a nedohnal k tragédii. Po osmi dnech v lese se domluvili, že už je lepší vzduch, a že je odveze do Žďáru na dráhu. Zajistil jim jídlo na delší dobu a dal jim 12 masových a několik chlebových lístků. Za peníze se koupilo, jediné když byly potravinové lístky a ty musel odcizit, aby jim je mohl dát. Jelikož za války spolu se starostou Fišarem vydával potravinářské lístky občanům, tak je zabavil. Jiná pomoc nebyla, neb se nevědělo, zdali vše dobře dopadne, jak plánovali. I když na to později starosta přišel, že chybí několik lístků, podařilo se jim to zakamuflovat. Z lesa je vedl na vlak do Žďáru. Museli jít pěšinami na Matějov, aby nikoho nepotkali, neboť na silnicích hlídkovali naši lidé, proto museli být opatrní, aby to někdo neudal. Do Žďáru se dostali dobře a vlak jel ve 4 hodiny ráno. Na nádraží šel sám zjistit, zdali tam nejsou četníci a musel jim koupit jízdenky do Brna, aby se tam nemuseli moc ukazovat. Pak dali panu Jarošovi určitá lejstra, aby jim je dovezl do Brna Králova Pole, tam, že budou na mě čekat, nebo pro ně přijde někdo jiný, ten bude mít na klopě u kabátu čtyřlístek, co i on také dostal. Ten kdo bude mít čtyřlístek, tak mu měl lejstra předat. Moc mu děkovali a doufali, že už může všechno dobře dopadnout. Druhý den se vypravil do Brna, doma řekl, že jede do Jihlavy pro potravinové lístky. Lejstra si obtočil na těle pod košili, v případě prohlídky, aby se na to nepřišlo, neboť věděl, že to jsou věci závažné, když jim je našinci dali, kteří zrovna nesouhlasili s Hitlerem. Do Brna se dostal dobře a na nádraží nějakou chvíli čekal, kdo přijde se značkou čtyřlístku. Najednou vidí, že k němu přichází muž a měl v klopě kabátu čtyřlístek, jako měl on. Říkal, že mu lejstra má dát. Pan Jaroš řekl, tady Vám je nemohu dát, neboť že je má obtočené na těle. Tak vyšli za Brno, tam mu je u jednoho stohu dal. Ptal se ho, co je zač a on mu řekl, že pracuje v odboji jako on. Tím bylo vše skončeno. Když jel domů, měl ohromnou radost, jak to vše dobře dopadlo, a kdyby to nedopadlo, to by se dělo.

Po válce za panem Jarošem přiběhl soused František Činčera, že o něm píší v novinách. Bylo to zveřejněno ve Svobodném slově, které to převzalo z Anglických novin, které se dobře o Čechoslovácích vyjádřili. Úřad vojenského atašé, Britské velvyslanectví v Praze požádalo, aby se dostavil v pátek dne 8. března 1946 do Jaroměře, kde mu bude předán diplom, kde bude přítomen Anglický a Americký důstojník. Současně ho zval do Jaroměře na 8. března předseda Národního výboru. Ale pan Jaroš tam nejel, neboť celý den přišlo a tak mu diplom poslali doporučeně do Nížkova na poštu.

Z. Jaroš

Jak je v Itálii.

Na skok ve Věčném městě

Vždy jen s velkou nevolí opouštím Poděšín, protože právě tam se nacházejí lidé, kteří jsou mi nejbližší, (má rodina) i mé nejmilejší věci (mé knihy a postel). Přesto mne život už podruhé vrhl do vzdálené ciziny. O mém prvním výjezdu jste se na stránkách Zpravodaje už leccos dozvěděli. O tom druhém hodlám něco napsat právě teď. Byl jsem poslán na tři roky studií do Říma. Zatím jsem si zvládl odkroutit stěží polovinu, ale přesto už to na zběžný pohled do italských myslí, domácností a životů stačí.

Náboženství

Toto téma neuvádím hlavně proto, že se jím zabývám v rámci mého studia, ale kvůli tomu, že právě ono tvoří jeden ze zásadních rozdílů mezi naším středoevropským nádůrkem a lidmi žijícími v evropské botě. Téměř devadesát procent Italů se považuje za katolíky. Jejich víra je neodmyslitelnou součástí jejich kultury. Na RAI 1 (italská obdoba ČT 1) se velkou část neděle diskutuje o tom, jak být lepším člověkem a lepším křesťanem. A když v postní době chodíme po bytovkách a klepeme dveře od dveří s nabídkou požehnání bytu, jsme odmítáni jen zřídka a především muslimskými rodinami. Na druhou stranu víra Italů mnohdy přechází až v pověřčivost. Tato víra samozřejmě nutně neznamena to, že by to byli lidé mravnější.

Z našeho úhlu pohledu bychom možná většinu italských žen označili za hysterky. Vpravdě se projevují mnohem emotivněji, než na co je středoevropan zvyklý. Stejně tak bychom mohli muže onálepkovat jako proutníky. Přesto italská manželství patří k těm nejstabilnějším v Evropě. Není to dáno pouze náboženským přesvědčením, ale i obrovskou úctou, kterou Italové k manželství jako takovému mají.

Sladký život

První skutečnost, kterou je třeba zmínit o způsobu života je fakt, že Italové žijí mnohem více venku. Je zcela normální, že většinu dní od jara až do podzimu rodina tráví večer tak, že tři, čtyři hodiny prostě sedí na náměstí, mluví s ostatními, hrají si s dětmi a užívají si vlahé atmosféry. Z toho důvodu také nejsou tolik zaměřeni na zvelebování svého příbytku. Zatímco středoevropan se snaží co největší část své výplaty odložit stranou na dům, byt, auto a podobné výdaje, Italovi nepříjde divné výplatu doslova „prožrat“.

Italové strašně rádi jedí, rádi vaří (většina mužů umí velmi dobře vařit), ale ze všeho nejraději chodí do restaurací. Vskutku je to tak, že nemálo Italů si nadmíru cení dobrého jídla, protože „nad dobrým jídlem se člověk nezvládne hádat.“ V rodinách se předávají knihy receptů víc nepodobné než podobné těm našim. V těch italských se člověk dozví, z jakého údolí má být ten který sýr do toho kterého pokrmu a které víno (z asi 150 základních typů) se k tomu bude nejlépe hodit. Kvalita surovin je totiž to nejdůležitější.

O to hůř dolehla hospodářská krize na Itálii, stejně jako na ostatní siestové národy. Jak těžko se loučí italská rodina se svými třemi večery v restauracích za týden! Ano, je pravda, že si šikovný řemeslník vydělá v Římě o dost víc než u nás, ale také se draze žije. Mě například stojí kolejně a školné něco kolem dvaceti tisíc Korun za měsíc a to chodím na relativně levnou školu a bydlím v ekonomické koleji.

Na co si člověk musí zvyknout je odlišné podnebí. V srpnu v Římě člověk narazí pouze na turisty. Všichni místní utekli a moc dobře vědí proč. Naopak v zimě, ačkoliv jen málokdy napadne sníh, člověk pořádně vymrzne, protože italské domy nejsou stavěny do nečasu, takže se vám občas dostane meluzína do pokoje, ať máte zavřené okno nebo ne.

Nátura Krásné je, jak jsou Italové otevření a srdeční ... až to rezervovanému člověku leze na nervy. Pokud chce Ital někoho druhého vychválit, řekne o něm, že je to „l'uomo solare“ tedy „slunečný člověk“, to o leccem vypovídá. Českého studenta může také dráždit styl italských profesorů, který je mnohem více „povídavý“ stejně jako jejich knihy, kde člověk musí dlouho hledat ve stránkách textu, aby narazil na nějaký fakt.

Pokud vyrazíte do ulic v devět ráno nebo v devět večer, můžete si být jistí, že budou přeplněné. Pokud se tedy zrovna nehraje zápas mezi Laziem a AS, to není v ulicích ani noha. Italské přísloví říká, že člověk může vyměnit manželku, dokonce může i změnit náboženství, ale fotbalový klub mu zůstává od kolébky až do rakve. Říká se, že přátelství mezi fanoušky dvou rivalských družstev bývají velmi vzácná.

I když člověk může o Italech mít leccjaký názor, nelze jim upřít velmi důležitá kvalita, která u nás bývá jen zřídkakdy k nalezení. Umění žít, užít si života, přítomného okamžiku, vnímat krásu kolem sebe a radovat se z ní. Na rozdíl od Itálie jsem v Čechách nikdy nenarazil v městském parku na dvojici sedmdesátníků, jak leží jen tak na trávě a povídají si, sdílí spolu krásné odpoledne. Kéž bychom to také uměli.

Tomáš Enderle

Koloseum

Italská vlajka vyjadřující vztah země k jídlu

Svatý Petr

Římská pláž v létě

Pohled na náměstí Svatého Petra

Nepomucenum – český seminář v Římě

Putování po našem okolí – 14. část.

Dnes se podíváme na nejvýznamnější památku v našem okolí – kostel na Zelené hoře ve Žďáře nad Sázavou, památku UNESCO.

Kostel svatého Jana Nepomuckého (Žďár nad Sázavou)

Poutní kostel Svatého Jana Nepomuckého na Zelené hoře u města Žďár nad Sázavou patří mezi nejvýznamnější stavby barokního stavitele Jana Blažeje Santiniho-Aichela. Tento vrcholný Santiniho výtvar byl roku 1994 zařazen na Seznam světových kulturních a přírodních památek UNESCO.

Historie

Kostel byl postaven ve slohu barokní gotiky. Stavba poutního kostela probíhala v letech 1719–1722 na náklad opata zdejšího cisterciáckého kláštera Václava Vejmluvy. Smyslem stavby bylo především oslavit Jana Nepomuckého, jako mocného patrona a světce. V době vzniku stál na travnatém vršku, který Václav Vejmluva pojmenoval Zelená hora (dříve se nazýval Černý les nebo Strmá hora) podle vrchu u Nepomuku, ze kterého pocházel Jan Nepomucký i první žďárští mniši. Do nedávné doby byla stavba obklopena vysokým borovým lesem, který však byl odstraněn, aby bylo na kostel, tak jako původně, vidět i z velké dálky.

Kostel

Hlavní oltář

Popis

Ústřední kostel i jej obklopující ambit jsou jednotně projektovanou a budovanou stavbou. Tvarosloví stavby je velmi minimalistické a nesmírně účinné. Spojuje barokní a gotické prvky, čímž odkazuje k době, v níž žil, působil a byl umučen Jan Nepomucký. Konstrukce kostela vychází z geometrie kruhu, přičemž mnohonásobně opakuje číslo pět jako odkaz na pět hvězd Jana Nepomuckého, které se podle legendy objevily nad tělem mrtvého světce. Dobře tak ukazuje způsob, kterým Santini obvykle konstruoval své stavby prakticky pouze za použití kružítka, přičemž budoval celou stavbu pomocí úseků kružnic, jejichž poloměrem jsou zpravidla násobky základního modulu stavby. Používal přitom určitých číslic, které mají ikonografický význam. V jeho stavbách se proto často objevují čísla tři, pět, sedm, dvanáct atp. Na Zelené hoře je to vedle čísla pět ještě číslo tři, které je poukazem na Boží trojici, a potom ve formě hvězd číslo šest, které je zase odkazem mariánským, mj. proto, že Nepomuk byl chápán i jako obzvláštní ctitel Panny Marie. Po obvodu kostela se tak střídá pět hrotitých kaplí s trojúhelníkovým půdorysem a pět kaplí oválných. Celý kostel přitom svou konstrukcí připomene řez chórem gotické katedrály a jeho opěrným systémem. Centralita kostela pak buduje vertikálu jako určitý symbolický poukaz. Tato vertikála totiž nutně táhne pohled návštěvníků vzhůru k nebi.

Pohled na kostel od příchozí cesty

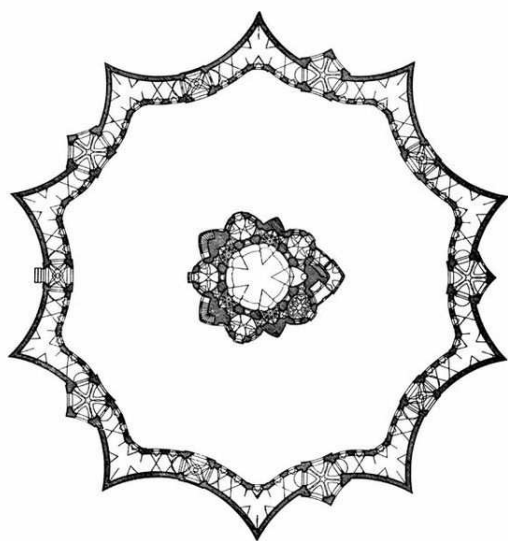

Celkový pohled na areál

Hlavní oltář

Ve vnitřním prostoru kostela jsou oválné obvodové kaple spojeny s ústředním válcovým prostorem užšími lomenými oblouky. Ústřední prostor je zaklenut kopulí s lunetami, která je nesena deseti pilíři. V prvním patře jsou tribuny odpovídající přízemním kaplím a ve druhém patře je vedena kolem paty klenby desetidílná galerie. Štuková dekorace se omezuje na motivy protínajících se a přesekávaných žeber připomínajících gotické síťové klenby. Tak jako na jiných stavbách, použil i zde Santini k budování prostoru světla. Vycházel přitom z barokní interpretace světla jako symbolu boží přítomnosti. Hovoří se proto o „sakračním světle“. Světelné poměry interiéru kostela působí zvláštní paradox. Zatímco centrální prostor kostela je osvětlen pouze zprostředkovaně, jsou boční „ochozové“ části kostela hojně zalaty světlem. Toto světlo proniká do centrálního prostoru kostela lomenými oblouky umístěnými v místech, kde by správně měly být umístěny nosné pilíře. Tento paradox, ještě podtržený štukovou výzdobou, která vytváří paradoxní vztah mezi stěnou a klenbou na této stěně spočívající, má na návštěvníky působit dojmem, že stěna je pouhou skořápkou a stavba je vlastně budována a nesena světlem. Celý chrám pak je vlastně chápán také jako jakýsi relikviář, v němž je uložena relikvie jazyka svatého Jana Nepomuckého.

Hlavní oltář na východní straně je umístěn do vysoké arkády. Vrchol oltáře sahá až k zábradlí galerie druhého patra. Řezby pěti andělů na hlavním oltáři (které svým počtem opět poukazují k Janu nepomuckému) a čtyři evangelisté jsou prací chrudimského sochaře Jana Pavla Čechpauera z let 1725–1727. Tři z andělů na hlavním oltáři nesou kouli (nebeskou klenbu) ozdobenou (opět) pěti hvězdami. Na kouli stojí postava sv. Jana Nepomuckého. Tato plastika je dílem Řehoře Thenyho. Jeho prací jsou i reliéfy na nosítkách pro poutní stříbrnou sochu sv. Jana Nepomuckého z roku 1729 od pražského zlatníka J. Diesbacha, která se žel po roce 1784 ztratila. Volba sochařů, kteří mají blízko k dílně Matyáše Bernarda Brauna (Thény byl Braunovým tovaryšem) zde nebyla náhodná, neboť Santini mnohokrát spolupracoval na svých realizacích právě s Braunem, jehož sochařský jazyk mu zjevně velmi vyhovoval.

Půdorys

Letecký snímek

Pohled na kostel od příchozí cesty

Kolem kostela byl pak vybudován na půdoryse složeném z deseti úseků kružnic prstenec ambitů, který je pročleněn pěti pětiúhelnými kaplemi a pěti branami. Střechy kaplí původně vrcholily pěti pylony, které opět poukazovaly na význam světla a symbolizovaly věčnost. Tyto ambity s kaplemi sloužily pro poutnické modlitby i pro ochranu poutníků před nepřízní počasí. Nejen samotný kostel, ale i tento prstenec ambitů svým architektonickým řešením jasně dokládá Santiniho obrovskou architektonickou a tvůrčí potenci.

17. července 1784 kostel vyhořel a reálně hrozilo jeho zničení. Naštěstí se podařilo péčí místních obyvatel a především péčí P. Matěje Sychry (1776–1830) areál zastřešit a tím byl zachráněn pro budoucí generace. Povolení obnovit kostel bylo uděleno guberniem v roce 1792 s podmínkou, že kostel nebude již poutní a že sem bude přemístěn žďárský hřbitov. Na tomto hřbitově se dnes již nepohřbívá a je v posledních letech stěhován tak, aby vnitřní prostor ambitů získal původní barokní podobu.

Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/>

J. Dočekal

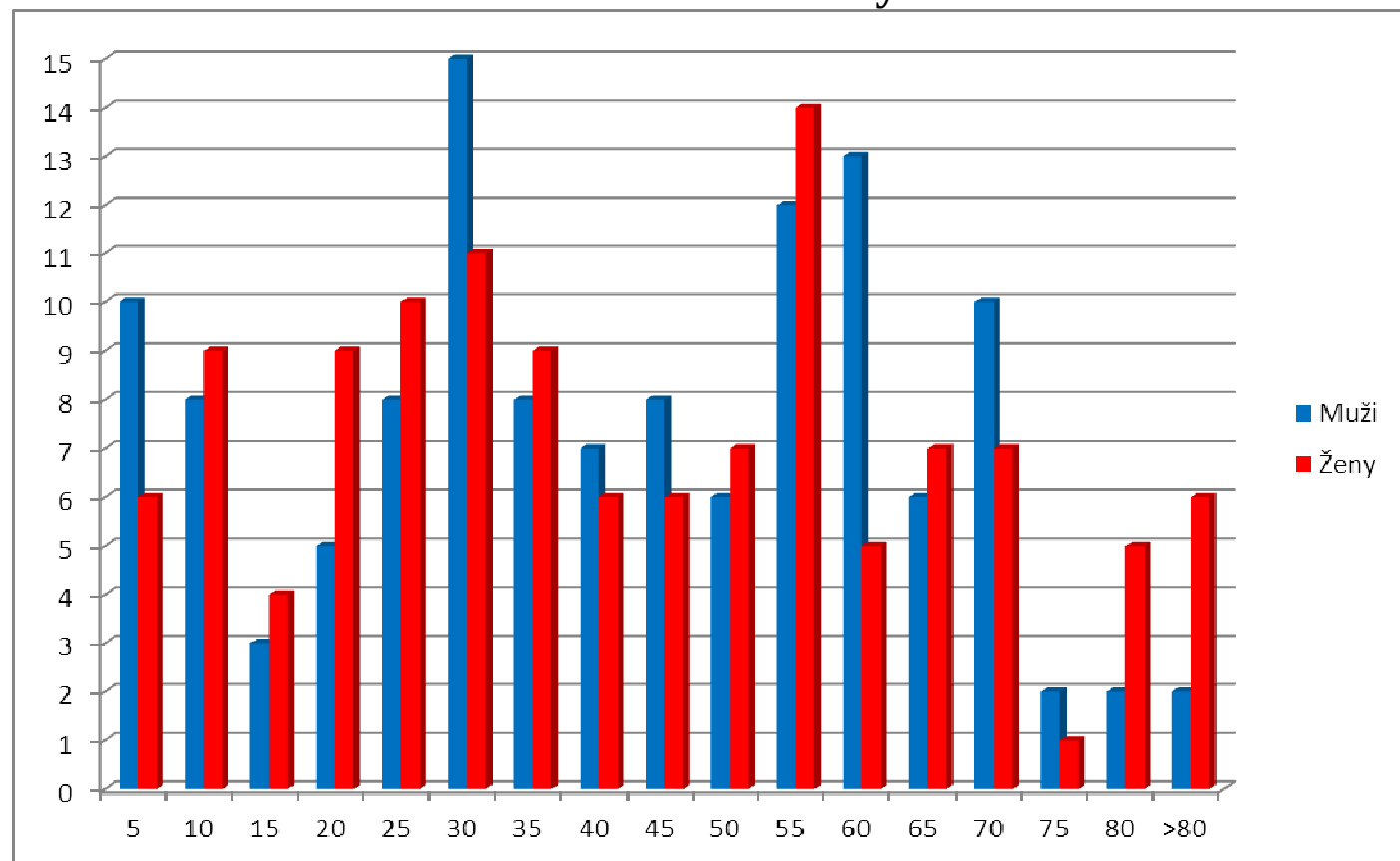
Četnost jmen v Poděšíně.

Nejčastější příjmení, jména a věková struktura obyvatel naší obce.

Příjmení		Jména ženy		Jména muži		Věková struktura			
Sláma	17	Marie	15	Jan	12	Rok narození	Cel	H	D
Chvátal	16	Jana	9	František	10	2008 – 2012	16	10	6
Enderle	12	Anna	8	Milan	8	2003 – 2007	17	8	9
Flesar	12	Hana	5	Jiří	7	1998 – 2002	7	3	4
Jágr	12	Ivana	4	Josef	7	1993 – 1997	14	5	9
Doležal	11	Lenka	4	Zdeněk	6	1988 – 1992	18	8	10
Šimek	10	Lucie	4	Pavel	5	1983 – 1987	26	15	11
Palas	9	Ludmila	4	Václav	5	1978 – 1982	17	8	9
Koumar	8	Božena	3	Petr	4	1973 – 1977	13	7	6
Šlechtický	8	Františka	3	Jaroslav	4	1968 – 1972	14	8	6
Jaroš	7	Jaroslava	3	Lukáš	4	1963 – 1967	13	6	7
Landa	7	Michaela	3	Alois	3	1958 – 1962	26	12	14
Rosecký	7	Petra	3	Bohumil	3	1953 – 1957	18	13	5
Řeháček	7			Martin	3	1948 – 1952	13	6	7
Sobotka	7			Stanislav	3	1943 – 1947	17	10	7
Bláha	6			Tomáš	3	1938 – 1942	3	2	1
Dočekal	6			Vladislav	3	1933 – 1937	7	2	5
Navrátil	6			Vojtěch	3	1932 a starší	8	2	6
Nejedlý	6								

Graf rozložení věku obyvatel

Vodorovná osa – věk (rozsah věku 5 let)

Svislá osa – počet obyvatel

Mateřská škola.

„Šťastné a veselé“

Integrovaný blok ŠVP Mateřské školy Poděšín s názvem: „Šťastné a veselé“ probíhal od poloviny listopadu a děti se tak připravovaly na příchod nejhezčích svátků v roce. Blekotaly, koledovaly, dramatizovaly, vyráběly...

5. prosince nastal dlouho očekávaný den a u dveří zazvonil Mikuláš, anděl a čert. Čerta jsme ale do školky nepustili, protože zas tak velké zlobílky tu nemáme. Musel zůstat brblat za dveřmi a čekat, až si Mikuláš s dětmi popovídá. Každý se mu představil svým jménem a zazpíval mu. Anděl toho moc nenamluvil, ale zato byl krásný a štědrý, no byl to prostě anděl. Děti si je tak oblíbily, že se nebály si s nimi dokonce i zatancovat a projet se mašinkou za doprovodu písničky: „Jede, jede mašinka.“ Nakonec některým neposedům Mikuláš nadělil přece jen aspoň malý kousek uhlí. Snad se do příště trochu polepší, slíbili to. A pak se již nacvičovaly pohádky na vánoční besídku, připravovala se výzdoba, zdobil stromeček, vyrábělo se do jarmarku. Besídka byla 18. prosince v 15.00 hodin a sešlo se nás dost. Společně jsme si popřáli krásné Vánoce, úspěšný nový rok a hlavně moc a moc zdraví. Tímto bychom chtěli také poděkovat za sponzorské finanční dary, za které jsme dětem koupili hračky pod vánoční stromeček. 4000,- Kč darovali mateřské škole rodiče Emičky Zmekové z Polné a 2000,- Kč darovala Obec Sirákov. Současně děkujeme také rodičům za ovoce a zeleninu z jejich zahrádky. Jsou to: Jágrovi, Košákoví, Prchalovi, Navrátilovi a Vencovských. Poděkování posíláme také panu Aloisi Košákovi za bezplatnou revizi ručních elektrických spotřebičů.

S přáním všeho nejlepšího do nového roku se loučí děti a dospělí z Mateřské školy Poděšín.

Hana Řičanová

Mikuláš

Mikuláš s andělem naděluje

Mikuláš naděluje

Hry s Mikulášem

Z jarmarku

Obecenstvo

Koncert flétnistů

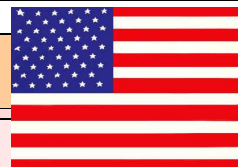

Děti hrají divadlo

Mikuláš s andělem a čerty

Jak je v USA – v New Yorku

Chtěla bych napsat pár slov o mém výletu do města New York, jenž jsem absolvovala s kamarádkou na přelomu letošního září a října, a těm, kteří by se tam chtěli podívat, předat užitečné nebo zajímavé tipy. Dnes přináším spíše obecné a organizační informace, konkrétně o městě a jeho zajímavostech napíšu ve vydání příštím.

Na úvod bych chtěla říct, že jsme se vydaly samy dvě a vše si od začátku až do konce naplánovaly a zařídily samy – každopádně je to mnohem lepší, než využít služeb cestovních kanceláří a jejich delegátů, protože jen Vy jste pánem svého času a můžete si tak New York lépe vychutnat a program si napláňovat podle svého uvážení. A určitě je mnohem větší dobrodružství pustit se do světa na vlastní pěst.

Cesta vypadala tak, že jsme letěly s leteckou společností Tap Portugal nejprve z Prahy do Lisabonu a zde přes noc čekaly a druhý den v poledne letěly na letiště Newark. Nocovat na letišti zrovna tady bych nikomu nedoporučovala, nebyla zde k tomu uzpůsobená žádná místnost ani lavičky a všude byla nepředstavitelná zima. Samozřejmě se dá letět i přímo, je nutno ale počítat s vyšší cenou.

Jak jsem už psala, přiletěly jsme na letiště Newark, které se nachází asi jednu až dvě hodiny jízdy od centra Manhattanu (podle hustoty provozu). Každou půlhodinu jezdí pravidelně autobusy z letiště i na něj, není tedy problém se tam rychle dostat. Lze využít i služeb pověstných žlutých taxíků, my ale zvolily variantu levnější. Autobus nás vysadil přímo na nejznámějším a nejživějším náměstí Times Square, nacházejícím se na křižovatce známé Broadwaye a 7th Avenue. Byly jsme samozřejmě dost překvapené, ale určitě příjemně. Jen už se trochu stmívalo a vůbec jsme nevěděly, jak daleko a kde přesně je náš hotel a jak se tam dostat ☺ Ale metro, které je na každém kroku a v jehož linkách je velice snadné se orientovat, jsme našly velice rychle a dojely jsme, kam jsme měly. Bodla nám i pomoc velice ochotných lidí. To bych chtěla zdůraznit, že Newyorčané jsou velice milí a ochotní a nejednou se nám stalo, že když nás viděli táhnout kufry nebo vytahovat mapu, hned se sami od sebe přátelsky zeptali, co potřebujeme nebo co hledáme a pomohli nám nebo se s námi dali jen tak do řeči. Nic takového se Vám v Praze nebo jiných velkých městech naší republiky pravděpodobně nestane ... ☺

Atmosféra, která v New Yorku všude panuje, se nedá dost dobře slovy popsat. Můj první pocit, který jsem hned po příjezdu měla, byl takový, že jsem se tam cítila úplně jako doma, jako kdybych tam nebyla poprvé. To se mi jinde v zahraničí nestalo. Možná to bude i tím, že jde o město kulturně i etnicky různorodé z důvodu imigrace trvající už od jeho založení. A i když jde o město veliké, nemůžete se zde ztratit, ulice jsou opravdu přehledné, stejně jako metro, jak už jsem výše zmínila.

Bydlely jsme v jednom z nejlevnějších typů ubytování v New Yorku – a to v hostelu v Queensu, nikoli tedy v centru, kde jsou ceny zase úplně někde jinde. Musím ale říct, že jsme byly maximálně spokojené – hostel byl velice čistý, nový a moderní a nacházel se pár kroků od metra, jímž se dalo za pár desítek minut dojet do centra. K dispozici byla i malá čajovna, moderní vybavená kuchyň a internet. Na pokoji nás bylo celkem 8. Denně se většina lidí vyměnila, takže jsme stačily poznat vrstevníky ze všech koutů světa – nejčastěji Francouze, Turky, Němce a pár nocí s námi strávil i Tchaj-wanec. Možná by tento způsob nocování nevyhovoval každému, ale neměly jsme s tím nejmenší problém, většinu času jsme stejně trávily ve městě a o věci jsme se bát nemusely – nekradlo se a existovala i možnost využít trezor přímo na pokoji. Jediným problémem bylo to, že ne všichni dobře snášeli naše vstávání o šesté hodině ranní ☺.

(Pokračování příště)

Libuše Dočekalová ml.

U Sochy Svobody

Náhrada po spadlých Dvojčatech

Na Times Square

Manhattan z Empire State Building

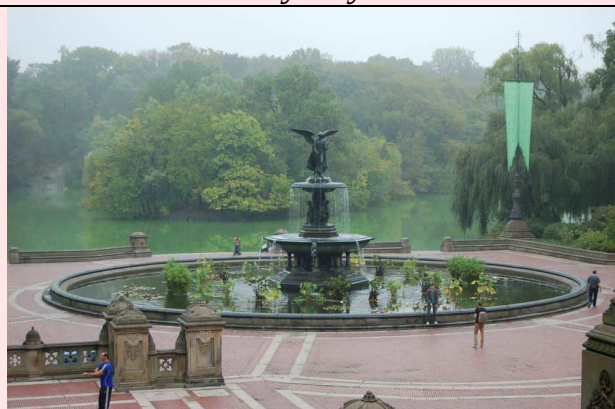
Mrakodrapy na Manhattanu

Brooklynský most

Tanečníci na ulici

Central Park

Historie.

Nejstarší historie Poděšína a okolí. (30. část)

1640 - pokračování

Do huby své skoro nic nemáme a s bídou 1 x za den něco sníme. Panští úředníci z Polné nařízení dali, že ještě musíme do panských sýpek každý 4 pinty obilího dát a krmení pro koně a krávy. Po domech lezou a dělají prohlídky, ale nikde není co k odebrání.

Nahnali robotníky do Nížkova, Poděšína i Sirákova opravovat panské rybníky.

1642

Švédská vojska, jenž jsou součástí batalionu hraběte Brojia. Velí jim lajtnant Bumhorsten. Jen jak v červnu dorazila, obce jim museli vyplatit - Nížkov 60 zlatých, Poděšín 26 zlatých, Sirákov 19 zl., Matějov 12 zl., Újezd 12 zl., Veselí 68 zl. Každá vesnice musí zase ještě dát seno, oves, med, vejce, sýr, mladé slepice a ve Veselí, kde mají pivovar i pivo. Mezi Sirákovem a Poděšínem mají velké ležení a tam velké přístřešky s plátna a kůží měli zde udělané a bydleli tam vysocí oficiři. Švédské vojsko zde pobývalo 8 dní. Doslovně se píše také toto: „Po vsích žoldnéři polapili 17 žen svobodných i vdaných a tam je pohromadě provazy povázali, aby utéci nemohli. Pak do tohoto ležení oficírského po několika pouštěli, do hola svléknuli a den a noc celou s nimi obcovali. Tam na zemi jen sláma byla. Když nabažili se do sytosti, tak je druhý den holé ven vyhnaly a domu poslaly. Venku, kde mnoho soldátu bylo, tak zase, když oni je holé viděli, tak pochyťaly je a znovu jich trpali. To když se domů vrátili, několik dnů choré leželi. Žena milá má, byla čas ten celý v lese v lochu (jámě) schovaná a já jídlo nosil jí, to štěstí náramné ona měla.

Slyšeti jest, že dne 13. června byl vypleněn klášter ve Žďáru. To bylo před tím, než dorazili do našich vesnic. Mniši trápeni všelijak byli a majetek silně bránili. Potom oni prchli od Žďáru dosti daleko, kde jsou jeskyně v hoře Žákově. To ti Švédi nevěděli, jinak by zle dopadli. Když od nás odtáhli, tak v Jihlavě se zle také zachovali. Celý kraj od Jihlavy po Žďár vypleněný zůstal.

Počátkem července přitáhli do Polné. Tady žádají krmení pro koně, peníze jako výpalné. Lidé mysleli, že odtáhnou v klidu. Oni, aby za sebou památku zanechali, zapálili zámek Polenský a celé dolní město. Jako rukojmí vzali sebou děkana katolického Pavla Hildebranda. Odvezli ho až na hrad do Lipnice. Tam zůstal vězněný. Aby ještě více msty udělali, vzali do zajetí celou městskou radu, tu odtáhli do šatlavy v Jihlavě. Tady oni dlouho týráni jsou, do té doby, pokud město Polná za ně peníze nezaplatí.

Když konce to nemělo, konečně vojsko císařské k Jihlavě přitáhlo a střelbu z velkých kusů (děl) na město chystá. Jenže Švédi jsou chytrí a pochyťali lid obyčejný a ten dopředu stavěli, aby císařští slitováni měli.

Úroda daleko na všechny strany jest koňmi podupána a zkrmena na jejich krmení. Na některých vesnicích nemají zhola nic.

Zima započala 22. listopadu, mráz bez sněhu. Sníh napadl 3. prosince a držel až do konce března příštího roku.

1643

Zima byla poměrně mírná.

Tohoto roku protihabsburští jenerálové chtějí město Vídeň dobýt a bojovat proti císaři. Ferdinandovi III. za pomoci knížete ze Sedmihrad Jiří Rákoczi. Císaři pomáhají Poláci a Dáni a tak pro Rákocziho válka zle dopadne. Tam prý hodně našich mužů na smrt padlo.

Robotovat se musí stále víc a víc, každý den celý rok. Každou chvíli rychtář po vsi své chodí a mladé muže láká do vojska, že se budou mít dobře. Někteří těm slibům věří a jdou za pár zlatých peněz.

Lidé, kteří pracují v hamru, jak v Nížkově, tak i v Sirákově mají dost práce a nemusí chodit do roboty, jelikož v hamru je práce velmi namáhavá. Pracuje tam mnoho cizích mužů z jiných vesnic a dokonce z jiných panství. Oni nocleh pro sebe shání. Kdo má v chalupě trochu místa, tak rád se uskrovní a ty hamerníky do chalupy na noc bere k sobě. Každý groš je dobrý. Mnohdy se stává, že když chlapi peníze ke konci týdne dostanou, to pivo a kořalku do sebe nalévají. To mnohdy se stává, že když pak hodně už toho v hlavě mají, to pak s ženami, kde v chalupě jsou ubytováni, obcují. To někdy zle končí, když manžel to trpět nechce a nebo málo peněz tem hamerník dá. Tak to často je skoro všude, kde ti chlapi nocují. Nikdo neví, co druhý den se bude dít. Z jedné strany verbování do vojska, ze strany druhé strach z jezuitů a ze strany třetí větší roboty a bída všude jest.

Zima začala již 17. října a držela do konce roku.

(Pokračování příště)

Václav Flesar

Malá strana před rekonstrukcí domů, okolo roku 1971, vpředu S.F. čp.7

Koňské příběhy.

Oblastní zemědělská výstava v Moravských Budějovicích.

Na ukončení zemědělské výstavy se konal také jezdecký den, kterého se zúčastnil také náš jezdecký oddíl. Koně jsme přepravovali ve dvou vagonech a cesta byla velice náročná. Jeli jsme o dva dny dříve, aby si tam koně před závodem odpočinuli. Na tento den přijelo více oddílů i diváků se zájezdy. Jezdili se překážkové dostihy a soutěže ve skocích na parkuru. I když jsem nejel na koni, na kterém jsem se připravoval, podařilo se mě s Ikarem parkur čistě přeskákat a v rozeskakování ještě dvakrát na zvýšených překážkách přejít čistě. Byl to můj jeden z nejúspěšnějších závodů. Měl jsem o to větší radost, protože se této výstavy zúčastnili i družstevníci z naší vesnice. Jeden jezdec z našeho oddílu měl pád a musel být odvezen do nemocnice. Naštěstí jeho zranění nemělo velkých následků. I jeho kůň se mnoho nezranil. Na dalších závodech byli již opatrnější.

Ještě čekali průvodce koní z Plzně. Protože se odnikud nehlásil, zavedli jsme i jejich koně na nádraží, spolu s našimi. Vagon ještě nebyl přistaven, vykládali z něho papír na sběr. Tento vagon byl velice opotřebovaný, měl jsem proto obavu, jestli tyto čtyři koně přepravíme bez nehody domů. Když vagon zapojili za lokomotivu, velice se houpal a skřípal. Při příjezdu k Vlárskému průsmyku jsem byl upozorněn, že vagon má být neprodyšně uzavřen, abychom se neotrávili. V té době ještě nebyla trať elektrifikována, lokomotiva byla na uhlí. Protože bylo ve vagonu teplo, pověsil jsem si nový hubertus na dveře vagonu. Ráno jsem však tento kabát marně hledal. Nakonec jsem jej našel zašlapaný a celý znečištěný pod našimi hříbaty. Doma jsem za tento poničený kabát dostal velkou pochvalu. Když jsem vyprávěl, v jakém vagonu jsem cestoval, byli všichni rádi, že jsem se ve zdraví domů navrátil.

1960 - p. J. Sýkora, velitel jezdeckého oddílu ve Žďáře - Čechův dům

(Pokračování příště)

B. Dočekal

Školní kronika – 9. část.

1862 - 63 pokračování

5. května 1862 před polednem byla od Veleďustojného Pána pana Aloise Fináčka biskupského vikáře, děkana a faráře Přibyslavského, jakožto školního dozorce okresu Polenského za přítomnosti Velebného duchovního Nížkovského Pána pana Františka Růžičky, faráře a katechety školy Nížkovské a pana Martina Dvořáka, kooperátora katechety školy Poděšínské a Sirákovské držena školní visitace ve škole Nížkovské, kamž i učitelé škol Poděšínské a Sirákovské se svými dětmi přijít museli. Po ukončení školní visitace byli následující žáci odměněni. Z 1. třídy: Václav Šimek č.25, František Dobrovolný č.48, Marie Pivničková č.42 a Františka Dobrovolná č.32 a z 2.třídy: František Novotný č.45, Marie Dobrovolná č.32, Anežka Rosecká č.51, Václav Košák č.15 a Marie Flesarová č.10, veřejně předčtení, pochválení a pěknými obrázky odměněni.

Na začátku školního roku,tj. 4. listopadu 1862 obdržela škola Poděšínská od Veleďustojného Vikariátního úřadu Polenského z Přibyslavi skrze farní úřad Nížkovský pro chudé žáky 14 kusů školních knih a sice dva abecední listy, 7 slabikářů,1 první čítanku, 1 druhou čítanku, 2 malé knihy ke čtení a sice učení náboženské a svaté evangelium.

Ke konci dubna 1863 postavil František Novotný, toho času učitel v Poděšíně, opět na svůj vlastní náklad dvě strany plotu, totiž východní a polední okolo zahrady před školním stavením, což jej mimo strany, kterou dal řemeslníkovi a nádeníkovi za 8 zlatých, 85 stříbrných na hotovosti. A sice hůlky čili tyčky od Hrbovského souseda Urbana Jana Klusáčka mimo oněch dřev, které se vzaly z obecního lesa. 1 zlatý hřebíky na přibíjení hůlek, 2 zlatý kramlíky na spojení postranních dřev, 25 tesařovi Václavu Činčerovi č. 27 v Poděšíně od práce, tesaři – 2,5 dne konal, 1 zlatý za 4 dny nádenické.

Ve školním roce 1862 – 63 bylo ve škole Poděšínské schopných žáků 55 a sice 16 chlapců a 31 děvčat katolického náboženství a 3 chlapci a 5 děvčat vyznání evangelického. Nedělních žáků na opakovací cvičení chodilo 17 a sice 5 chlapců a 7 děvčat kat. a 3 chlapci a 2 děvčata vyznání evangelického.

Dne 24. června 1863 odpoledne byla od vysoce důstojného pána pana Aloise Fináčka, biskupského vikáře,bývalého kanovníka chrámu Mikulovského, nyní faráře v Přibyslavi držena visitace ve škole Poděšínské, při kteréžto velebný pán páter Martin Dvořák, kooperátor Nížkovský co katecheta té školy,místní obecní úřad totéž. Pan Jan Rosecký, představený, Martin Rosecký výbor a mnozí jiní sousedé a občané přítomni byli.Po ukončení té školní visitace ráčil vysoce důstojný pán pan Vikář odjeti přes Nížkov domů totiž do Přibyslavi. Po skončení visitace byli následovní žáci, jenž pro jejich dobré chování, pilnost v náboženství a ostatních předmětech, též pilné navštěvování školy. Ve zlaté knize zapsáni byli totiž žáci 1. třídy: Marie Pivničková č.42, František Dobrovolný č.48, Martin Flesar č.10, Antonín Rosecký č.11 a Františka Rosecká č.19 a žáci 2. třídy: Františka Novotná č.45, Marie Dobrovolná č.32, Anežka Rosecká č.51, veřejně přečtení,pochválení a od katechety Martina Dvořáka pěknými, ke školní visitaci přiměřenými obrázky a biletami poděleni.

Roku 1863 a sice po prázdninách byly u komory ve školním stavení zazděné nové futra,zhotovena od Václava Činčera, tesaře v Poděšíně č.27, nákladem obce. Dveře k tomu se daly od malé světnice a kteréž byly příční zdi mezi školní a malou světnicí a kteréž k zazdění přišly.

(Pokračování příště)

Počasí.

Teplota ráno

Teplota poledne

Teplota večer

JASNO

POLOJASNO

OBLAČNO

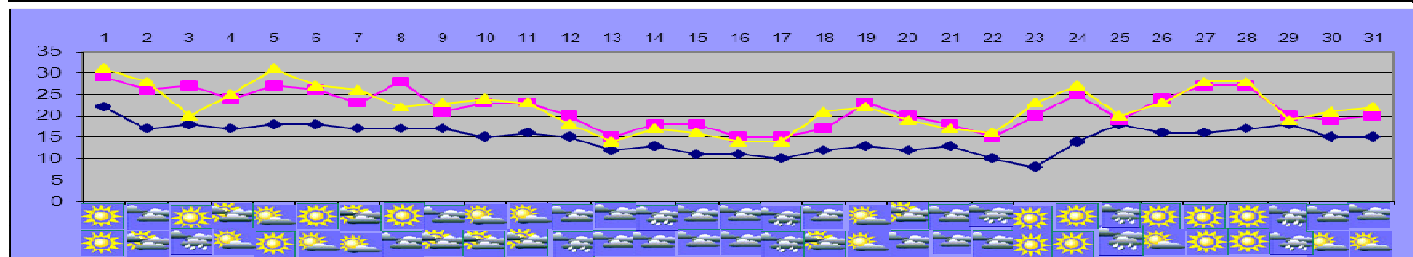

ZATAŽENO

DĚŠŤ

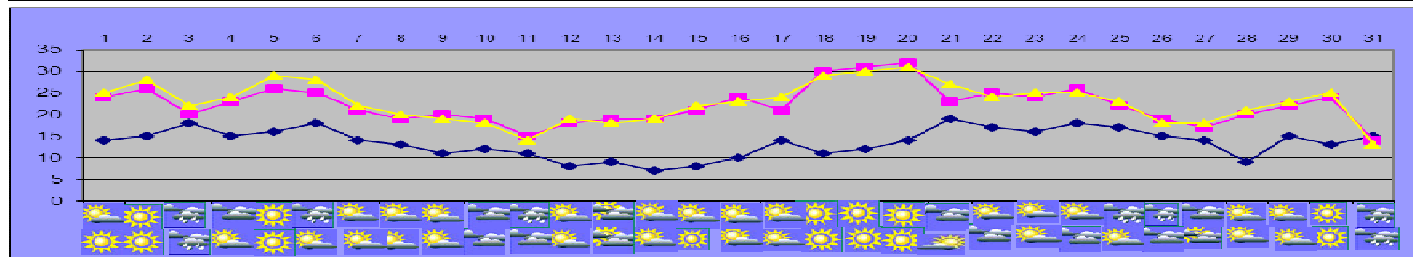
Červenec. Slunečno bylo 10 dní, propršelo 7 dní, 2x byla bouřka, vítr foukal 1 den a jednou byla ranní mlha. 3.7. byla bouřka a spadlo 38 mm srážek. Průměrná polední teplota byla 21,6°C. Dešťových srážek bylo 115 mm.

7	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Ráno	14,3	14,5	16,2	14,5	15,5	17,2	13,1	12,0	12,9	14,6	12,8	14,8
Večer	21,4	21,0	21,7	20,7	22,2	27,5	22,1	19,4	19,9	23,8	19,8	21,9

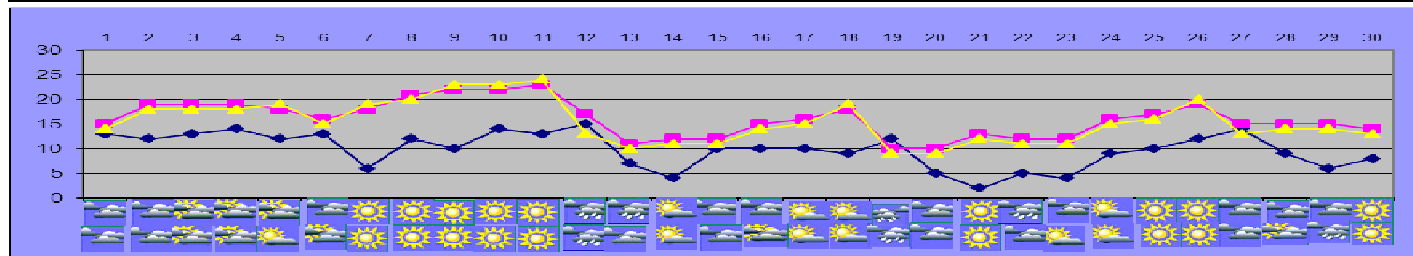
Srpen. Slunečno bylo 8 dní, dešť padal 5 dní a 2x byla bouřka. 3.8. byla bouřka a spadlo 33 mm srážek, 6.8. také při bouřce spadlo 30 mm vody. Průměrná polední teplota byla 22,2°C. Dešťových srážek bylo 123 mm.

8	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Ráno	14,7	15,5	16,8	14,6	13,0	12,7	12,0	11,1	12,7	12,7	13,5	13,4
Večer	22,2	20,5	24,6	23,6	19,8	18,2	21,4	19,5	21,2	20,1	22,1	22,7

Září. Slunečno bylo krásných 9 dní, propršelo 5 dní, vítr téměř nefoukal. 12.9. spadlo 35 mm srážek. Průměrná polední teplota byla 16,0°C. Dešťových srážek bylo 70 mm. Z. Jaroš

9	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Ráno	8,7	10,2	10,5	9,6	11,2	11,8	6,1	6,3	9,9	7,8	10,8	9,7
Večer	11,7	14,8	16,2	16,3	17,1	18,5	11,7	11,3	16,7	14,1	17,3	15,3

♦ Zpravodaj 4/2012

♦ vydává obec Poděšín

♦ texty připravili:

Zdeněk Jaroš, Jaroslav Dočekal, Václav Flesar, Bohumil Dočekal, Hana Řičanová, Tomáš Enderle, Libuše Dočekalová

♦ fotografie:

Jaroslav Dočekal, Zdeněk Jaroš, Hana Řičanová, Tomáš Enderle, Libuše Dočekalová, Bára Molnářová, Luboš Palas

♦ grafická úprava:

Jaroslav Dočekal

♦ recenze: Marie Dobrovolná♦ tisk a distribuce:

Zdeněk Jaroš

♦ náklad: 200 výtisků ♦ pro občany dodáván zdarma♦ Internet: <http://www.podesin.cz>♦ E-mail: podesin@podesin.cz

♦ Návštěvnost webových stránek 2012: Červenec – 1 343, Srpen – 1 306, Září – 1 136

